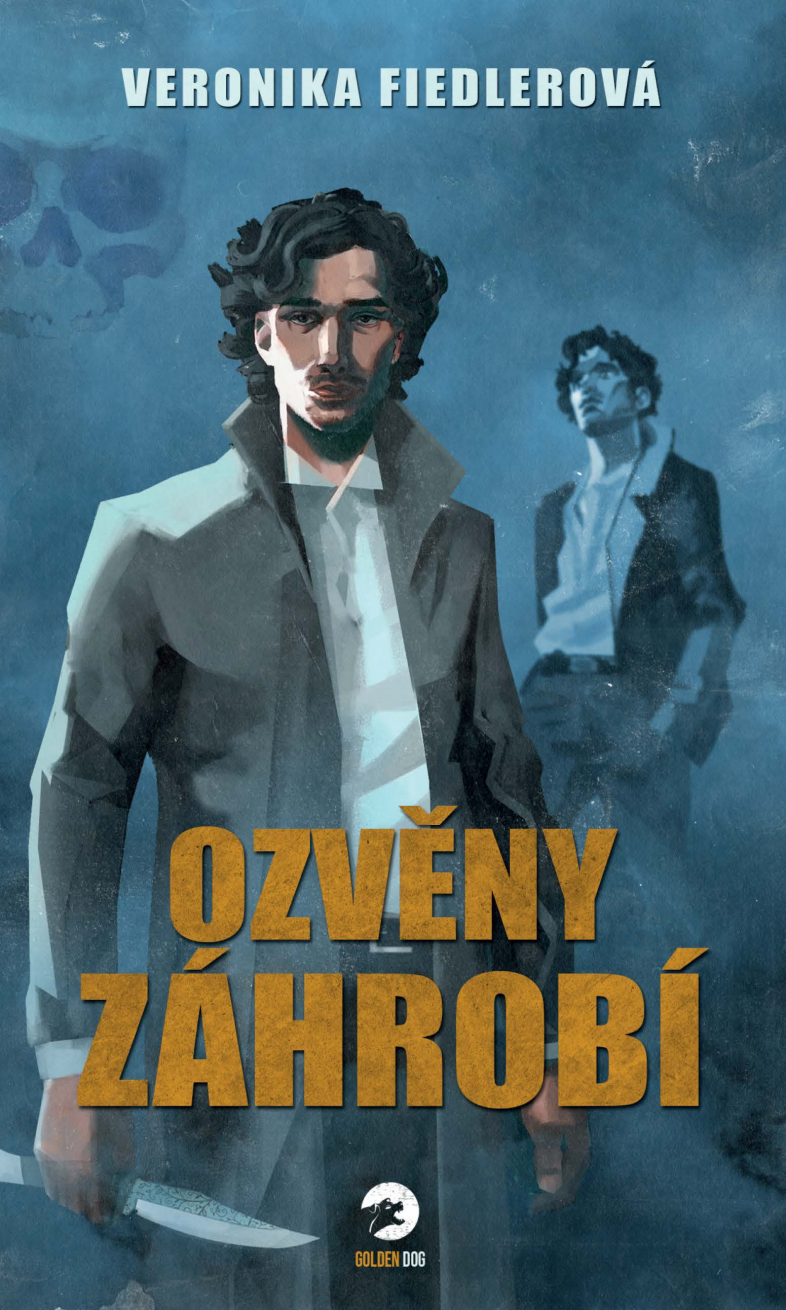
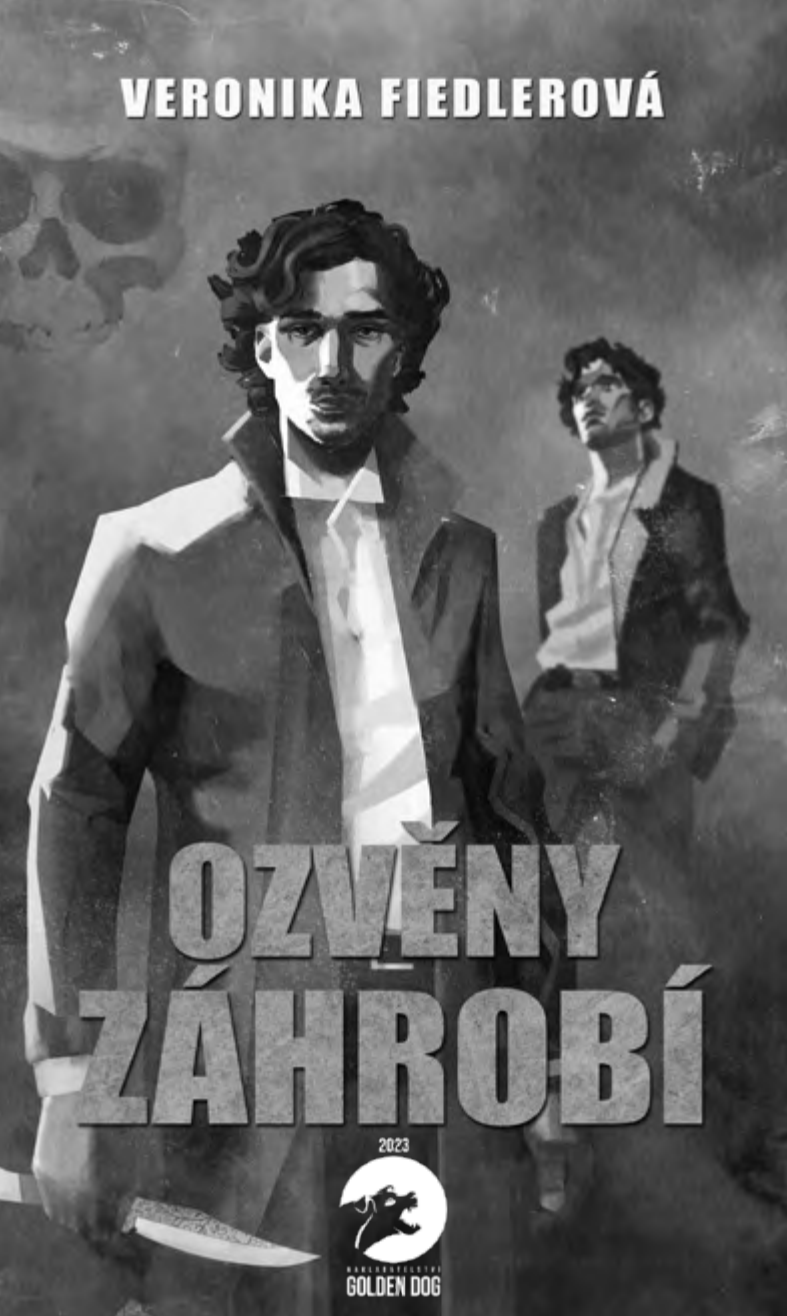
VERONIKA FIEDLEROVÁ

OZVĚNY ZÁHROBÍ

GOLDEN DOG

VERONIKA FIEDLEROVÁ

OZVĚNY ZÁHROBÍ

2023

GOLDEN DOG

OZVĚNY ZÁHROBÍ

Text © Veronika Fiedlerová, 2021
Ilustrace (obálka i vnitřní) © Diego Quiñones, 2022
Korektury: Nelly Černohorská
Sazba a grafická úprava: Michal Březina

Vydalo nakladatelství Martin Štefko – Golden Dog
v roce 2023
Svatojanská 703, 382 32 Velešín
www.goldendog.cz
1. vydání

ISBN 978-80-88635-42-0 (PDF)
ISBN 978-80-88635-43-7 (ePub)
ISBN 978-80-88635-44-4 (MOBI)

Věnováno těm, které mohu obejmout.

TU NE CEDE MALIS, SED
CONTRA AUDENTIOR ITO.
Publius Vergilius Maro

(Před zlem neustupuj, ba tím směleji vstříc mu vyjdi.)

MNESIS

Na nádvoří štěbetají ptáci. Možná vlaštovky. Létají sem a tam. Jaké obrazce by za sebou zanechali, kdyby jim někdo do zadků nastrkal barevná světýlka? Cítím, jak se mi do zátylku zatloukají neviditelné hřebíky. Bolest vystřeluje přes obratle hluboko do mozku. Mám dojem, že se mi lebka rozštípne jako zralý meloun. Sedím s otevřenou pusou na lavičce a dokážu jen zírat. V ten okamžik musím opravdu vypadat jako debil. Zrzce je z toho smutno. Já vím, že je. Vnímám ji, jako bych měl dvě těla a to druhé stálo opodál a dívalo se na mě.

„Co by se stalo, kdybych nečekal, prostě… Co kdybych… zkrátil tohle všechno?" S nadějí se podívám na nedaleký šutr, o který bych si nejraději rozbil hlavu.

To není šutr. Je to pískovcová socha. Nechci být rejpavá, ale tohle není dobrý plán. Maximálně jí něco ulomíš a přidají ti na délce pobytu.

„Díky za radu," zahuhlám. Nemá ráda, když přemýšlím o takových věcech, a teď se mě kupodivu ani nesnaží utěšit. Hrudník sochy Marianny Oranžské prostoupí bílá ruka. Dotýká se mě na čele. Prochází mnou chladný pocit, jako by na mě někdo vylil kýbl studené vody. Zatínám zuby. Pomáhá to, na chvíli.

Bude líp, uvidíš. Ze začátku je to hodně intenzivní. Vidíš je a cítíš všude, ale časem si mozek zvykne. Potrvá to měsíce, možná roky, ale zvykne si.

„To říkáš pořád. Neumím si představit, že se na bolest dá zvyknout." Beru do ruky koště, chvíli se o něj opírám a pak předstírám, že kolem širokých sukní kamenné mecenášky sanatoria zametám větvičky shozené včerejší bouřkou. „Ten podstavec hranu má. Tuhle. Kdybys do mě šikovně strčila, když to nebudu čekat–"

V tomhle tě podporovat nebudu. Neblázni.

Směju se. Nemám bláznit? Tady? Haha, další rada nad zlato.

Po písčité cestě ke mně míří hraběnčin kočár. Kočí žene koně jako šílený a já uskočím. V mokrém písku mi uklouzne noha a rozplácnu se do vlhké trávy. Je to reflex. Kdyby mě měl kočár skutečně zajet, nechám si klidně polámat kosti mezi loukotěmi jako někdejší správce hraběnčiny honitby. Jenže to nejde.

Z otevřeného okna mě pozoruje primář. Stojí metr od parapetu a nepochybně se nesmírně baví tím, jak tancuju kolem sochy, povídám si sám se sebou, i jak uskakuju před něčím, co není vidět.

Hodím koště na zem a odcházím do parku.

I

Stará rychlostní silnice protínala les jako šipka. Na obzoru se vzduch tetelil fata morgánou. Ačkoli jel po stejné trase mnohokrát, vybavila se mu vzpomínka na jednu konkrétní cestu. V autě měl klimatizaci, ale přesto cítil, jak ho olizuje žár vnějšího světa. Na mysli mu vytanula vzpomínka, v níž opíral hlavu o okno autobusu a sledoval naducané letní mraky. Sedačky smrděly rozkládající se gumou a vzduch, nasycený výpary z naftového motoru, byl nedýchatelně horký. Dělalo se mu zle, ale připadalo mu trapné říct si učiteli o Kinedryl.

To počasí. I bezmála po dvaceti letech bylo stejné jako dnes. Anebo tak působil fakt, že se pachatel vracel na místo činu.

Zaparkoval na malém betonovém plácku nedaleko arboreta. Strmý kopec vrhal stín na údolí, jímž kličkoval potok jako hráč rugby vyhýbající se přerostlým vrbám. Vystoupil do prašného víru, který sem přivál větřík z právě sklizeného pole. Podle odrazu v okně auta si upravil kravatu a z místa spolujezdce zvedl aktovku s logem pojišťovny TGIC. Stylizovaná silueta antické Týché, bohyně šťastné náhody, se zaleskla. Pod logem se skvělo zlatě zářící motto: *Když je štěstí vrtkavé, jsme tu pro vás.*

Zamkl vůz. Lipová alej stoupala do mírného svahu. I v jejím stínu vládl žár s nezměrnou silou. Po zátylku mu stékal čůrek potu. Připadal si jako sardinka dušená ve vlastní šťávě. Zadíval se zpět k dendrologické zahradě, která se za ty roky prakticky nezměnila, a na chvíli měl pocit, že vidí sám sebe, jak se plahočí za skupinou stejně starých mládežníků. Minulost byla najednou tak jasná, jako by ji sosal přímo z paměti místa. Přitom mu seděla uložená v hlavě. Tehdy nenosil dobře padnoucí oblek pracovníka pojišťovny, ale sešmajdané tenisky, vytahané triko s mrtvým frontmanem oblíbené grungeové kapely a kraťasy, které vznikly neodborným ustřižením sepraných džínů. Neposlušné, tmavé kudrny odrostlé na ramena – připadal si jako frajer. Dnes by se sám sobě vysmál.

Na patře cítil odpornou příchuť stáčené, jedovatě žluté limonády a přesmažených hranolků. A do mysli se mu vetřel ženský hlas z té doby. *Je to s ním každý den horší a horší. Už se mnou skoro vůbec nemluví. A jak se dívá. Bojím se, že mě jednou zabije.* Nepříjemný, křičící, vyčítající.

Jak je možné, že hlas své matky nedokázal vytěsnit ani po letech, i když se mu z duše protivil?

Antoníne, kde vězíš?!

Kdykoli vzpomínky poškrábaly bolavé místo, nahrbil se jako kocour, kterého čeká bití. Zahnal je mávnutím ruky.

„Chtěl jsem pokoj, a nakonec mi ho zařídila," utrousil pro sebe a snažil se soustředit na přítomnost.

Už si ani nevybavoval, že renesanční zámeček vypadal jako vystřižený z pohádkového leporela. Bílé cimbuří na vyumělkovaných hradbách a za nimi jednoduchá čtyřhranná stavba. Kapesní zámek, tyhle Odravy.

Otevřelo se pravé křídlo nízkých vrat a vykoukla z nich hlava dlouhána se sehnutými rameny. Oživlý panáček Pinocchio, ještě o kus vyšší než Benedikt, měl roztěkaný pohled a všetečnýma rukama se stále nervózně dotýkal obličeje. Od prvního okamžiku bylo jasné, že mu narušení běžného režimu není vhod, ale mermomocí se snažil udržet profesní dekorum.

„Lakomý," představil se. „Mám to tu na starost."

Kamenné zdi poskytovaly chládek a na historický objekt s bohatou minulostí tu byl neobvyklý klid. Správce vedl Benedikta arkádovou chodbou do těsné místnůstky. Kancelář sloužila i jako skladiště všeho, co měl kastelán rád po ruce. Pracovní stůl se ztrácel pod hromadou papírů, police přetékaly knihami. Benedikt hned u vchodu málem zakopl o nevybalenou krabici. Jak se jí vyhýbal, vrazil do věšáku s replikami historických kostýmů, které připomínaly seschlé hadí kůže.

„Kde mám ty papíry?" Lakomý zapátral na stole a podrbal se za uchem. „Měl jsem všechno nachystané na poslání, ale když jste trval na tom, že se chcete potkat osobně… Určitě jsem si je připravil."

„Formuláře si samozřejmě prostuduji. Přesto bych byl rád, kdybyste mi napřed svými slovy popsal, jak k pojistné události došlo."

„Jistě, jistě," zasekl se Lakomý. „Tady jsou! Měl jsem je přímo pod nosem!" Z několika listin otřepal drobky. Možná pozůstatky svačiny nebo myší bobky.

„Můžeme zápis doplnit o podrobnosti, které vám původně nepřipadaly důležité. Hlásil jste, že se ztratil vzácný tisk." Benedikt zahlédl mezi dokumenty kopii evidenčního listu, pod nímž byl exponát veden v katalogu.

Správce zámku Odravy přikývl. „Kuriózní, velice kuriózní. A v jistých kruzích i proslulý. Je to středověký

grimoár Lemegeton Clavicula Salomonis, Menší klíčky Šalamounovy. Říká se mu také Goetie, kniha černé magie. Patrně opis ze sedmnáctého století. Odhadovalo se, že jde o rozšířený text Johanna Wiera. Zajímavé na něm je, že byl psán v jakési šifře. Odravy před první světovou válkou patřily rodu Kozlovsky-Rauschgold. Ti na zámku pobývali jen v lovecké sezóně, ale pronajímali ho rodinným přátelům, pánům Coenovi a Grossovi, o nichž se šeptalo, že se věnovali studiu okultismu a spiritismu. Po první válce musel hrabě Odravy prodat kvůli pozemkové reformě, aby měl na úhradu nových daní. Jeho podivní nájemníci zmizeli, prý někam na západ Evropy. Kniha patrně pocházela z pozůstalosti těch dvou."

Benediktovi se jména zdála povědomá. Možná je zmiňovala průvodkyně tehdy, když tu byl se školou poprvé.

„Ta kniha je rarita, která láká záhadology a všechny tyhle pseudoodborníky chtivé senzací. Bulvár by vám za zprávu, že se ztratila, utrhaly ruce. Ale takovou nechtěnou popularitu nemáme zapotřebí. Těch svazků jsme měli ve sbírkách víc, ale o většinu jsme přišli vinou šlendriánu předchozího vedení."

„Neříkejte," předstíral Benedikt údiv.

„Postkomunistický diletantismus," rozohnil se správce. „Vůbec nevěděli, co ve sbírkách mají! Jak zacházeli s nenahraditelnými exponáty? Vzácný goblén Afrodity vystupující z lázně nechali klidně viset proti oknu, na přímém slunci. A já pak abych hasil potíže, na které někdo zadělal svou bezohledností před desítkami let."

Ten goblén si Benedikt vybavoval. Lepá děva odhalující vnady s antickou prostopášností jako jediná zaujala ospalé žactvo. Všichni se dívali jejím směrem,

nepozorovaně strčit knihu do batohu bylo snadné jako vzít dítěti bonbón. Přivřel oči a znovu slyšel Ester: *Nadzvedni tu vitrínu. Vytáhneme to.*

„U první krádeže pachatele snad i dopadli, byl, tuším, nezletilý, ale knihu u něj nenašli. Nejspíš pubertální lotrovina. Hádám, že se vsadil s kamarády a vzácný tisk skončil někde ve škarpě."

Benedikt požádal kastelána, jestli si může nalít trochu vody.

„Další zmizely o něco později přímo z depozitáře. Nikdy se nepřišlo na to, kdo a jak to udělal, takže vzniklo podezření, že v krádeži měli prsty tehdejší zaměstnanci."

„Nebo byl zloděj mnohem šikovnější," utrousil Benedikt pro sebe.

„Ano. V tom případě to mohl udělat stejný pachatel. Vrací se sem jako do samoobsluhy," fňukl Lakomý bezmocně.

Bohužel nemohl, pomyslel si Benedikt. Nebo že bych kradl grimoáry ve spánku? Tak špatně na tom snad ještě nejsem. Rudy, nevíš o tom něco?

Hahaha. Konverzuj si s kastelánem. Já jdu na čumendu po památce, sdělil stín a odlepil se od Benediktových zad.

„Kde se vlastně ta kniha nacházela, že ji nezcizili s ostatními?" zeptal se Benedikt opatrně. Divil se, že tu po jeho někdejších návštěvách zámku ještě nějaká zbyla.

„Náhodou jsme ji objevili ve východním křídle knihovny mezi svazky o botanice. Nejspíš ji tam někdo založil kvůli obrázkům bylin," odpověděl Lakomý.

„Byla vystavená v expozici? Věděli o ní návštěvníci?"

„Ne. Byla celou dobu v uzavřené knihovně."

„Jak vlastně došlo k samotné krádeži?“ přešel Benedikt k otázce, která byla očividně panu Lakomému nejméně příjemná.

Správce se znovu poškrábal za uchem, až měl Benedikt pocit, že tam za tu dobu musí mít vyškrábanou díru do lebky, a snažil se vyhnout upřenému pohledu vyšetřovatele. „Před pár dny jsem knihu chystal k převozu. Z evropského grantu jsme získali peníze na digitalizaci vybraných tiskovin. Týkalo se to pěti knih. Připravil jsem je a zamkl do skříně, kterou pro tyto účely používám. Není to vyloženě sejf, ten v mé pracovně je malý a žádná z těch knih by se tam nevešla–“

„Alarm byl zapojen?“

„Alarm se v době prohlídek vypíná. Průvodci za sebou zamykají jednotlivé úseky. Pachatel musel jít podle všeho najisto. Stalo se to po poslední prohlídce, než jsem stačil zakódovat. Využili toho, že jsem na druhé straně nádvoří, vloupali se dovnitř, ukradli knihu, a než jsem se vrátil, byli pryč.“

„Zámky?“

„Nepoškozené,“ zasmušil se Lakomý. „A průvodce za sebou určitě zamykal, návštěvníci to potvrdili.“

„Nedostatečné zabezpečení by mohl být problém při pojistném plnění,“ upozornil Benedikt.

„To si uvědomuji,“ řekl správce zámku. Když konečně nahlas zazněla obava, kterou celou dobu měl, přestal se třást.

„Kdo z personálu má přístup ke klíčům?“

„Pochopitelně já, pokladní, uklízečka, údržbář… Sezónní brigádníci si je půjčují z šuplíku na pokladně a po každé prohlídce je vracejí,“ odpověděl Lakomý. „Večer, než zamknu pokladnu, je kontroluji.“

„Brigádníci mají klíče i od té skříně, kterou jste používal jako sejf?“

Lakomý polkl. „Ano. Občas je sem pro něco posílám. Je praktičtější, že mají vlastní klíče."

„Pachatel byl buď zručný se šperhákem, nebo si pořídil kopii některého ze svazků, který se půjčuje."

„Ano," posmutněl Lakomý. „Policie vyzpovídala všechen personál, zda někdo o klíče nepřišel, ale nikdo…"

„Se nepřiznal," doplnil Benedikt pomlku, kterou správce udělal.

„Nemůžu na nikoho samozřejmě ukázat prstem. Při prohlídkách jsme ji zatím nezmiňovali, chtěli jsme nález zveřejnit až se zprávou o digitalizaci, aby tím donátor získal dostatečnou pozornost. Zloděj musel minimálně dostat tip od někoho zevnitř."

„A ten někdo mu umožnil vniknout do objektu. Máte na někoho podezření?" zeptal se Benedikt.

„Ne a ani si nechci takový pocit vůči podřízeným pěstovat… Nicméně i policii jsem upozornil, že kniha mohla být ukradena na zakázku. Existují různí sběratelé, bibliofilové, bohatí a bláznivíi milovníci záhad, kteří mají na podobné věci zálusk. Z veřejných muzeí se takové knihy vykoupit nedají. Občas přijde návštěvník, který zná minulost zámku, ptá se na zednářské lóže, jestli po nich něco nezbylo, ale v textu výkladu je o tom přesně tolik, kolik jsem vám řekl. Víte, lidé se často chytnou různých zvláštních individuí nebo populárních obskurních záležitostí. Dneska frčí konspirační teorie. V té době byl moderní okultismus, ti dva hraběcí hosté se s vesničany za branami zámku nestýkali, nebavili, nikdo netušil, z čeho vlastně žijí, tak si o nich vymysleli legendy, které v ústní tradici přežily do dnešní doby. Někdo nadhodil, kde vlastně vzali na pronájem zámku a co na něm dělali. Stačilo pár let a je z toho vaření aspiku z dětských nožiček, satanismus a já nevím, jaké další nesmysly."

Kráčeli do útrob budovy. Chodby bělostně zářily, zalité ostrým odpoledním světlem. Benedikt v duchu porovnával své vzpomínky se současností. Zámek prošel rekonstrukcí, přes prosklená okna arkád zahlédl místo vybetonovaného dvora obnovenou původní dlažbu, vzrostlou palmu a kovanou lavičku, na níž koutkem oka zpozoroval dva nezřetelné stíny. Snad díky rekonstrukci si prostor držel daleko méně paměti, než bývalo u podobných staveb obvyklé. Jako by chodbami prošla obrovská guma, která za sebou smazala minulost.

Benedikt měl neposkvrněná místa rád, ale tohle působilo jinak. Guma nebyla přesná. Spíš jako by na malířské plátno někdo vylil kelímek s vodou. Jasné kontury zmizely, vzdálily se. Otisky se rozpíjely a přetvářely do nového, abstraktního obrazu.

Kastelán odemkl dveře do knihovny ve východním křídle. „Tady," ukázal na masivní skříň z načervenalého dřeva na kovových nožkách.

„Dveře zamčené, alarm vypnutý," zopakoval Benedikt. Zahleděl se enfiládou zpět, odkud přišli. „Knihovna je poslední pokoj v řadě." Otočil se k Lakomému zády a nenápadně zvedl ruce. Pocit neurčitosti byl v knihovně ještě intenzivnější než na chodbě. Jako by slepému přelepili vzkaz v Braillově písmu lepicí páskou. Věděl, že tam je, ale nedokázal ho nahmatat.

„Než jsme to zjistili, pachatel utekl i s knihou. Předpokládáme, že vyskočil z okna. Policie našla na parapetu otisky prstů. Zloděje možná dopadne, ale ta kniha bude nejspíš bůhvíkde, stejně jako ty předchozí," dodal správce.

Benedikt přistoupil k oknu a shlédl dolů. Knihovna se nacházela v prvním patře, výška to nebyla kdovíjak velká, ale na zlámání kostí stačila. Pachatel měl minimální pud sebezáchovy.

„Záznam z kamer?“

„Nemohu sloužit. O instalaci technických vymožeností si můžeme zatím nechat jenom zdát. Viděl jste můj počítač? Má mechaniku na diskety! Nevěřím, že se po téhle krádeži něco změní.“

Benedikt se rozhlédl po knihovně přes clonu času. Zachytil záchvěv vzpomínky, snad okamžik, kdy sem přibíhá kastelán, rozhlíží se u otevřené skříně a s hrůzou zjišťuje, že je kniha pryč. Nic předtím, málo potom. Divné.

„Dobrá. Pro představu mi to stačí. Kdyby mi ještě chyběla nějaká informace, zavolám.“

Vrátili se propojenými místnostmi zpět a sešli po mramorových schodech přímo k nádvoří. Těsně před odchodem si znovu prohlédl matný záblesk postav sedících na lavičce. Vzduchem se mihla krátká sukně a holá lýtka. Zaslechl útržek rozhovoru.

Chytil se ozvěny záhrobí jako cesty v mlze a snažil se maximálně soustředit. Vlasy barvy slámy svázané do copu. Ruka na stehně. A pak – zmizík. Benedikt pozoroval nádvoří, lavičku a nevnímal, že na něj správce mluví. Snažil se uchopit vzpomínku, zpřítomnit ji, dotvarovat tak, aby začala dávat smysl.

„… tajemství, na kterých tu pracovali. Prý… svědci, že se před válkou ztrácely děti sedláků a rolníků. Máš hezký vlasy. Ty nejsi odtud, že ne? Koupím ti pití, chceš?“

Smích.

„Jsou o tom i zápisy v obecní kronice. Někdo tvrdil, že je židovští okultisti vykupovali od těch nejchudších a prováděli na nich–“

Vrrrn. Vrrrn.

Hlasům přestalo být rozumět, vcucl je neviditelný trychtýř a zvláštní zvuk připomínající startování vrtule. Nebyl tak hlasitý, ale Benedikt měl nepříjemný

pocit, jako by někdo náhle přeladil rozhlasovou stanici, kterou poslouchal.

„Pane Lakomý, na tomhle formuláři je razítko památkového ústavu poněkud nezřetelné," upozornil.

„Opravdu?" podivil se kastelán. „Moment, to napravíme, musí být na pokladně. Pojďte."

Vrátili se přes nádvoří k arkádové chodbě. Místnost sloužící jako prodejna vstupenek měla dochované gotické stropy s křížovou klenbou, za pultem seděl obtloustlý mladík a hleděl na obrazovku počítače.

Správce prohrábl zásuvky, ale nedopátral se. „Nejspíš zůstalo v kanceláři. Hned jsem zpátky," řekl a otočil se na patě.

Benedikt uviděl automat na kávu a oči mu zazářily jako žíznivému uctívači kofeinového boha. Položil vyplněné formuláře na pult a sáhl do kapsy pro drobné. Pak s průvodcem zahájil konverzaci několika větami o nesnesitelném horku venku a příjemném chládku pokladny. Mladík nereagoval.

„Jste tu na praxi?" zkoušel to Benedikt znovu.

Průvodce krátce kývl a z jeho odulých tváří vyšel zvuk, který šlo interpretovat jako uhm.

„Taky jsem při studiu průvodcoval," řekl Benedikt zamyšleně. „Ale je to spíš hobby než přivýdělek, že? I když je pravda, že párkrát jsem prováděl holandské turisty a ti mají příjemný zvyk nechávat všimné. Mohlo by se to zavést i u nás, co myslíte?"

„Jo, to teda mohlo," přisvědčil brigádník. „A kde jste byl?"

„Na Fuchštejně," odpověděl Benedikt a konečně zaregistroval mladíkův zájem.

„Ten hrad, jak před deseti rokama vyhořel?"

„Je vidět, že se vyznáte. Většina lidí si myslí, že Fuchštejn je ten s vycpanými psy."

Brigádníkova tvář získala výraz nafukující se žáby. „No, většina lidí, co sem přijde, jsou vůči historii totální ignoranti. Stádečko pitomečků. I děcka z druhé třídy se někdy chovají líp než dospělí. Měli by nám rozdávat rákosku, abysme mohli dávat přes prsty těm, co šahají na věci, na který se šahat nemá," zabrblal průvodce.

„Když se pak objeví někdo, koho historie opravdu zajímá, je radost se s ním pobavit. Nebo s ní," souhlasil Benedikt. „A vy jste nenarazil na někoho, kdo by se zajímal o Lemegeton?"

Očka průvodce zpozorněla a zúžila se do dvou podezíravých štěrbin. Opět zmlkl a předstíral, že hledí na obrazovku počítače.

„Já bych chápal, že je škoda se s tak jedinečným nálezem nepochlubit," snažil se Benedikt nahodit udičku. „Někomu, kdo by to ocenil…"

Cítil, že se student nadechuje, možná řekne podrobnosti… Jenže právě v té chvíli se vrátil správce s razítkem, průvodce se schoval za monitor a Benedikt se nic dalšího nedozvěděl. Kdyby si na mladíka počkal po skončení pracovní doby a zkusil kout železo, dokud je žhavé…

S razítkem na nedůležitém formuláři vyšel do omamného žáru. Od jedné z horkých zdí se odlepil přízrak.

Takže tohle je tvá slavná temná minulost? posmíval se Rudy. *Kradl jsi učebnice nekromancie? A ten Fuchštejn, nepodpálil jsi ho náhodou ty? Bych se vůbec nedivil, nějak vzplane všechno, čeho se dotkneš.*

„Bez hříchu není pokání," podotkl Benedikt neurčitě. „Ale opravdu mě zajímá, kdo a proč ukradl tuhle."

Věděl jsi, že tu zůstala? zeptal se démon a vrazil si ruce do kapes průsvitného saka. Jemu vedro nevadilo, v klidu zrcadlil oděv pracovníka TGIC tak, jak měl správně vypadat.

„Ne. Jinak by byla dávno moje," prohlásil Benedikt suše.

Myslíš, že s tím má něco společného ten Lakomý? Klepal se jako sulc.

„Je pravda, že podle mé zkušenosti z Fuchštejna zaměstnanci kulturních služeb nejsou vždycky vzorem morálky, ale pokud bych měl dát na svůj pocit, tak bych neřekl, že jde o organizovaný správcův komplot. Musím si o tomhle promluvit s Radkem. Snad mi poví, co zjistili při vyšetřování. Komu patří ty otisky… Ale přijde mi divná jiná věc. Působili tu okultisté a prováděli kdovíco, denně sem přicházejí desítky, stovky lidí. Taková místa mají mít atmosféru, genia loci. Přitom na mě působí… *uklizeně*. To je to správné slovo. Co ty? Potkal jsi někoho?"

Ne, zavrtěl Rudolf hlavou. *Nikde ani stopa bezhlavého psa, bílé paní nebo něčeho podobného.*

„Zvláštní. Historické stavby mívají hlídače. Duchy, kteří střeží svou část záhrobí před nezvanými hosty. Nevzpomínám si, že by tu tehdy nějaký byl. Ale já teprve s nekromancií začínal a Ester je ode mě držela stranou–"

Vím, kdo je hlídač, nemusíš mě poučovat, ušklíbl se Rudy. *Ale pravdu díš, přítomnost démona na volný noze by ho vyprovokovala. Nedělalo mi problém si zámek prošmejdit, aniž by se kdokoli z nich objevil.*

„I tak, měla by se tu přinejmenším hromadit energie všedního dne – davy turistů, jejich zážitky, jak se tlačí v chodbách, ale tady jako by někdo *vyvětral*. Ten zámek je jako díra bez minulosti. Energetická dutina. Vyčerpaný. Jako by někdo vzal nůžky a přestřihl spojení se záhrobím… Vzpomínka toho kluka byla ojedinělá a hrozně nezřetelná. Kdyby do ní nedal tolik emocí, neměl bych vůbec nic," uvažoval Benedikt

cestou ke služebnímu vozu. Vedro nepolevilo, zem pod jeho nohama sálala, jako by stál na bráně do pekla.

Že by to někdo udělal schválně? Je tohle vůbec v něčí moci?

„Mazat minulost? Nevím. Některá místa tak na mě působí přirozeně. Dokážou se sama… resetovat. Ale jestli je tohle jedno z nich…“ Benedikt pokrčil rameny.

Ty umíš vidět minulost a rituálně ji očišťovat, ne? Někdo by ji mohl umět mazat.

„Jo, ale tohle působí jinak. I po rituálu zůstanou stopy, to místo je pak jako… zahojená rána. Tohle je jiné. Já to asi neumím popsat slovy… A dejme tomu, že by existoval člověk, který by měl schopnosti mazat minulost. Proč by to dělal? Proč by bylo pro někoho důležité…“ Zarazil se. Že by někdo tušil, že sem přijde? Někdo, kdo nechtěl, aby právě on odhalil, kdo a jak na zámku spáchal krádež? Benedikt ucítil mezi lopatkami nepříjemné pálení. Jako by chtěl kříž jeho patrona vyskočit z kůže a vydat se na vandr opačným směrem, než měl Benedikt namířeno.

Co je vlastně v té knize, kterou ukradli? položil Rudy technický dotaz. V tentýž moment se Benediktovi v kapse rozvibroval mobil.

„Zdravíčko, příteli sudokopytníku. Zrovna jsem si říkal, že bych s tebou potřeboval pohovořit, asi mezi námi funguje tele-“ začal Benedikt zvesela, ale rozhodný tón kapitána Jelena ho rychle uťal.

„Kde seš?“

„Na zámku Odravy.“

„To mi něco říká… ta krádež vzácného tisku? Mohl jsem si myslet, že do toho pojišťovna začne šťourat. No to je teď jedno. Přijeď do Brodu, okamžitě.

Potřebujeme tvou pomoc. Jsme na Koželuhových sadech, kousek od fontány. Fofrem, ale bezpečně, jasný?“ dodal Jelen a típl hovor.

II

Policejní vozy blokovaly vstup do parku. Obešel plot kolem zastrčeného dětského hřiště. Ve stínu stromů stála plačící matka, v náručí svírala půlroční dítě a mladá policistka se ji marně snažila uklidnit. Další muži v uniformách obcházeli okolní domy, zvonili a vyptávali se svědků.

Kapitán Jelen, s mapou rozloženou na kapotě vozu a s vysílačkou v pravé ruce, komunikoval s lidmi v civilu, které Benedikt neznal.

„… systematicky. Měšťáci si vezmou tuhle část odtud po botanickou zahradu. Až dorazí posily, rozšíříme oblast o ulice za dvouproudovkou. Znovu prolezete všechny tyhle pitomé ozdobné keře, jestli se tam někde neschoval."

Jelen si všiml přicházejícího Benedikta, opustil hlouček a vydal se mu naproti. „Potřebuju, aby ses podíval zpátky. Teď hned. Žádný zdržovačky, že se ti blbě pracuje, když tu jsou lidi, nechci slyšet."

„O co jde?"

„Ztratil se čtyřletý kluk. Máme podezření na únos. Matka si nevšimla, že by odešel brankou hřiště. Přijede psovod, ale mají zrovna cvičení na Hradisku. Než se vymotají z lesa, potrvá to. Stopa je čerstvá. Stalo se to sotva před hodinou. Čekáme, kdyby se náhodou vrátil

nebo ho někdo přivedl. Nemáme žádného svědka. Jestli se mu něco stalo, hraje roli každá minuta."

Benedikt se rozhlédl do všech stran. Hřiště, pokryté drobnými kamínky, zčásti zakrývaly nazrzlé koruny jírovců napadených klíněnkou. Vprostřed parčíku bublala nízká betonová fontánka, opodál se slunilo rozžhavené pískoviště a vedle odpočívaly moderní lavičky. Jen zadní část hřiště tonula ve stínu přerostlých jalovců.

Přivřel víčka a soustředil se. Místo ho nejdříve vtáhlo do vzpomínky přes sto let staré. Voda v litinové secesní fontáně se dvěma rybami zamrzla. Ženy v tlustých kabátech s rukávníky na břiše bruslily na tenkém ledu. Jedna z nich upadla a ošklivě si narazila kostrč. Ne, to je dávno, musí blíž, blíž do současnosti.

Cáknutí, někdo do tůňky hází kameny. Fontána i kluziště jsou pryč, zbyl tu jen zašlý a zanesený betonový rybníček plný kachen. Opodál stojí chlapec, podle krátkých kalhot s laclem a manšestrové čepice, tak z padesátých let, a snaží se trefit poplašené holuby. Stále moc daleko, okřikl se Benedikt. Citlivěji. Blíž.

Bagry dovážejí písek. Hodiny, ukryté v Benediktově mysli, se přetáčejí dopředu. Snědá žena v reflexní vestě technických služeb vynáší odpadkový koš. Dnes ráno. Dnešní poledne. Na hřiště přichází žena, jedno dítě si hraje v písku, druhé pláče. Matka kojí menší dítě, pak se ho snaží houpáním uspat v kočárku. Utírá si zpocené čelo. Je příliš vedro. Dítě je k neutišení. Hodina ubíhá, pak druhá.

Benedikt vzpomínku nepatrně zrychlí. Chlapec odbíhá na prolézačky, hledá čepici. Matka si čte, pak telefonuje. Odpoledne. Dítě v kočárku se budí. Matka se opět věnuje mladšímu a starší se otáčí k plotu. Něco tam zahlédne.

„Ten kluk, co se ztratil, metr deset vysoký, hnědé vlasy, tmavě zelené triko s dinosaurem?“

„Jo,“ kývl kapitán Jelen. „Máš ho?“

„Mám jeho otisk,“ řekl Benedikt. „Šel támhle.“ Ukázal na protější stranu hřiště, kde se plot ztrácel v pichlavém křovisku. „Chvíli lezl po té horolezecké stěně, pak něco uviděl v křoví.“

Sledoval dítě, jak prochází až těsně k pletivu. Tam se zastavilo a pozorovalo něco nebo někoho skrytého mezi stromy. Výraz neprozradil víc než zaujetí, zvědavost. Nebyly v něm obavy. Pak se od jednoho ze stromů odpoutala silueta, která se natáhla přes nevysoký plot. U chlapce se objevily dvě velké ruce a vytáhly ho z prostoru hřiště ven. Dítě se nebránilo, bralo to jako legraci.

„Odvedl ho muž, čtyřicet až pětačtyřicet let,“ začal Benedikt popisovat neznámého. „Má tak metr osmdesát, sto deset kilo. Sluneční brýle a kšiltovku. Obnošenou modrobílou šusťákovku a tmavé kalhoty.“

„Šusťákovku? V tomhle vedru?“ podivil se kapitán Jelen, ale popis ihned tlumočil vysílačkou kolegům.

„Napadá na levou nohu,“ doplnil Benedikt. Svižně přelezl plot, kapitán Jelen za ním. Následovali přízračnou dvojici hlouběji do parku. Na jeho konci, u autobusové zastávky, se na chvíli vzpomínka na chlapce s cizím mužem zpomalila. Sledoval, jak přijíždí autobus a muž s dítětem nastupují. Chlapec zaváhal, otočil se, ale muž ho postrčil do prostředních dveří a autobus za pár vteřin zmizel.

„Odjeli autobusem. Víc ti teď neřeknu. Musel bych projít každou zastávku na trase.“

Kapitán Jelen se podíval na vyvěšený jízdní řád. „Šestnáctka nebo dvaadvacítka, jezdí tu každých patnáct minut. Podle času, kdy kluk zmizel, by se dalo

odvodit, kterým spojem odjeli. Třeba si je vybaví řidič. Kdyby si vzpomněl, kde vystoupili, ušetřili bychom čas a měli větší šanci, že stopa bude ještě čerstvá. Zavolám na dopravní podnik," řekl kapitán Jelen. Než se spojil s dispečerem, trvalo to několik minut. „Vraťme se. Seženu kreslíře a sestavíš s ním portrét."

„Není potřeba. Naskicuju ti ho sám."

„Kruci, pořád se divím, že rodiče nejsou ostražitější. Mají děcka varovat," hartusil Jelen cestou zpět, kde si mínil u kolegyně vyžádat psací potřeby. „Podobných fint je spousta. Tatínkovi se něco stalo. Babičce není dobře. Pojď ke mně, mám doma papouška, maminka se zlobit nebude. I ten pytlík bonbónů pořád funguje. Zatraceně, byly mu čtyři!"

„Jsou mu čtyři," opravil Benedikt policistu. „Šel k němu s takovou důvěrou, jako by ho znal. Může to být příbuzný, soused. Jedno vím ale jistě," řekl Benedikt pochmurně, když rychlými tahy načrtával kulatou tvář a černá skla slunečních brýlí. „Nemyslí to s ním dobře."

„Porovnáme to s databází pedofilů," řekl kapitán Jelen, téměř vytrhl Benediktovi papír z ruky a předal ho kolegyni, která nechala plačící matku jejím emocím. „Ozval se dispečink. Bene, sedej, jedeme mým autem."

* * *

Kapitán Jelen projel rušné křižovatky města jako nejhorší pirát silnic. Zmatení řidiči se autu s majáčkem vyhýbali neochotně. Benedikt, zamáčknutý do sedačky jako závodník formule jedna, si opět připomněl, proč nerad jezdí coby spolujezdec.

Trasa autobusu číslo šestnáct končila na Křídovém vrchu. Právě zde, na konečné, viděl řidič autobusu vystupovat podezřelého kulhajícího muže s chlapcem v náručí.

Odstavili auto u točny a rozhlédli se. Podle řidiče zamířil směrem k sídlišti. Benedikt pátral po otisku hromotluka s dítětem připomínajícím hadrovou panenku, a když ho konečně objevil, na okamžik se zachvěl. Ten člověk… Bylo na něm cosi, co ho zneklidnilo. Jeho pohyby se zdály zvláštní, mátožné, rozvláčné. Nechvěl se, že ho někdo zahlédne, nepůsobil nervózně. Kulhal, ale ve tváři neměl ani náznak bolesti. Kráčel jako golem.

Následovali únosce po chodníku. Minuli poslední domy a pokračovali dál až do míst, kde se sídliště proměnilo ve změť plotů zahrádkářské kolonie. Na jejím úpatí se nit vzpomínky úplně vytratila. V jednom okamžiku muž udělal krok stranou, ve druhém nebyl.

„Sakra," uniklo Benediktovi.

„Co je?" zeptal se kapitán Jelen.

„Ztratil jsem ho. Prostě se vypařil."

„Jak?"

„Nevím. Kruci. Šel normálně, zahnul touhle uličkou mezi ploty a najednou byl fuč." Benedikt se rozhlížel kolem dokola, ale stín muže ani chlapce nedokázal identifikovat. „Musí být někde poblíž. V některé z tamtěch chatek."

„Ve které? Než to všechno prolezeme…" Jelen nedořekl. „Ten terén je na hovno. Volám zásahovku. Neumím se rozdvojit."

Já ano, řekl málem Benedikt, ale v poslední chvíli se zarazil. Udělal několik kroků stranou, jako by se stále snažil najít stopu po únosci. „Rudy? Jsi tu?"

Kam bych asi tak chodil?

„Co já vím? Občas se někam zašiješ."

Potřebuješ helfnout? Voláš mě prakticky jenom, když něco potřebuješ. Začnu si to brát osobně.

„Jo, to si klidně ber. Pátrej po jakékoli zvláštní aktivitě. Krysy znáš. Kdyby jich někde bylo víc, dej mi vědět."

Pomůžu, ale budu za to něco chtít, řekl Rudy temně a oddělil se od Benediktova těla. *A protože jde o život malého dítěte, věřím, že cenu rád zaplatíš.*

Démonův tón se Benediktovi nelíbil. Věděl, že později bude litovat, ale teď na dumání neměl čas. Rudy ho vedl kolem malého rybníčku a starého výletiště – plevelem obrostlého betonového placu a posprejovaného dřevěného altánku, který kdysi sloužil pro vystoupení ochotnických divadel a amatérských kapel. Na Kříďáku bývalo oblíbené místo bezuzdných zábav, kde se za minulého režimu daly sehnat drogy, undergroundová elpíčka i zahraniční plemena králíků. Prostě cokoli. Chatky poskytovaly azyl nejen pochybným živlům. Veřejná bezpečnost před děním v zahrádkářské kolonii přivírala oči. Zašlá sláva, polní tráva. Benedikt cítil, že se na místě stále drží otisk shluku lidí, handrkování, překřikování, možná i rvaček. Ale i ty se zdály nezřetelné, jako by za sebou někdo mazal stopy a vytvořil tak širokou slimáčí stezku. Co to s ním dnes bylo? Že by měl zase výpadek schopností jako na jaře?

Rudy se zjevil na pódiu a ukázal bledým prstem před sebe. Benedikt se zaměřil na chatku na vršku stráně. Na zahradě před ní majitelé pěstovali vzrostlé kopřivy, plot se ztrácel pod vrstvou haraburdí.

U paty altánku seděli dva výrostci. Přes ofiny sahající až ke špičkám nosů sledovali na mobilu klip ke sprosté písničce a popíjeli energeťáky.

„Čau," pozdravil je Benedikt, aby získal jejich pozornost.

Kluci, možná dvanáctiletí, zvedli neochotně oči.

„Víte, komu patří ta chatka?" ukázal na rozbořeninu.

„Hroudovým," řekl jeden z mladíků a zvládl se přitom na Benedikta ani na chatku nepodívat. Stále zíral na displej mobilu, který byl podle Benediktova odhadu třikrát dražší než jeho vlastní.

„Je tam teď někdo?"

„Hrouda je tam pořád," ozvala se otrávená odpověď.

„Nevychází," přitakal druhý. „Jeho máma je ležák někde v eldéence. Prej se nevzpamatovala ze smrti dcery. Já bych za ním na návštěvu nechodil, jestli k nim máte namířeno."

„Proč?" zvedl Benedikt jedno obočí.

„Prej… povídá se… že svou sestru zabil, rozčtvrtil a sněd její srdce. Jakože ho nezabásli jenom proto, že má papíry na hlavu. Nebo ho možná zabásli, ale zase pustili… já už nevím. Říkal mi to strejda. Hrouda je debílek, měl jako malej nějakou nemoc, že se mu přestal vyvíjet mozek. Zánět mozkovejch blan."

„Jak vypadá?" chtěl vědět Benedikt.

„No jak… od pohledu psychouš prostě."

„Přesnější popis by nebyl?"

„Menší než vy, vyžranej. Ruce jak lopaty. Oči jak krtek, křivý zuby. Pořád nosí baseballku. Takovou s rovným kšiltem, pro retardy. A smrdí jak týden stará mrtvola."

„Kulhá?"

„Ne, to ne. Chodí normálně."

„Dneska jste ho neviděli?"

Oba kluci zavrtěli hlavami.

„Jak dlouho tu sedíte?"

„Půl hoďky," shodli se nejistě. „Tak nějak."

„Hm. Fajn, tak se zvedněte a mažte domů," řekl Benedikt hlasem, který je přinutil poslechnout. Začali se neochotně sbírat.

„Kam ses najednou zdekoval? Člověk se otočí a ty zmizíš jak pára nad hrncem," zlobil se kapitán Jelen.

Benedikt ukázal bradou na chatku a stručně shrnul, co se právě dozvěděl.

„Tvůj šestej smysl?" zeptal se kapitán Jelen.

„To potvrzuje. Ten únosce musí být Hrouda."

„Zásahovka už je na cestě."

„Nemůžeme čekat na zásahovku. Nevíme, co s tím klukem chce dělat."

„Jestli tam teď půjdeme a něco se ti stane, může mě to stát místo," upozornil Jelen.

„Ty máš obavy o mě?" zeptal se Benedikt nevěřícně. „Nebo spíš o sebe?"

„Chceš mě vyprovokovat, Klausnere," zamračil se Jelen. Vytáhl služební zbraň z malého pouzdra za pasem překrytého košilí a následoval Benedikta. Po cestě mezi zahrádkami šli zvolna, bez spěchu. Jakmile našli nízkou vyvrácenou branku, přikrčili se v podrostu. Benedikt sledoval, jak démon mizí v chatce a po chvíli se vrací. Výraz v jeho tváři nevěstí nic dobrého.

„Nebudeme riskovat, že si nás všimne. Zkusíme zkratku," řekl Benedikt a vzal Jelena za předloktí. Dřív, než se stačil zeptat, jakou zkratku má na mysli, otevřel Benedikt astrální průchod a postrčil kapitána dopředu.

O zlomek vteřiny později se objevili přímo u nenatírané dřevěné stěny. Jelen zavrávoral, ale Benedikt ho přidržel a dal si prst k ústům, aby ho upozornil, že na sdělování prvních dojmů z astrálního cestování není vhodná doba.

„Pocit na zvracení je normální. Prostě dýchej, za pár vteřin to přejde," zašeptal policistovi u hlavy.

„Tohle ti nezapomenu," sykl Jelen, když konečně popadl dech.

Nahlédli dovnitř ušmudlaným okýnkem. V zablácené chodbičce stály gumáky, plechovky s barvami a černý pytel na odpadky. Žádný pohyb.

Benedikt pomalu přistoupil ke dveřím a zmáčkl ohmatanou kliku. Odemčeno. Jelen, pevně svírající pistoli, udělal několik opatrných kroků dovnitř. Chodbičku oddělovala od dalšího prostoru mastná záclona. Benedikt ji opatrně odhrnul a díval se přes Jelenovo rameno do šeré místnůstky. Linula se z ní směs zápachů otevřenými olejovkami počínaje a tělesnými výměšky konče. Stála tu otlučená tonetka, plynový vařič, lavor a pohovka, která vypadala, že kouše.

Hrouda ani chlapec nikde. Jen úzké a prudké schůdky do podkroví. Shora se ozval zvuk, snad sten. Jelen opatrně vykročil na první schod polepený starými tapetami. Zpod podrážky se ozvalo příliš hlasité vrznutí. Vzápětí rachot a rána, jak něco velkého udeřilo do stěny chaty. Jelen i Benedikt přestali váhat a vyběhli po lepenkových stupních.

Zápach v podkroví nezředil ani čerstvý vzduch z otevřeného okna. Přikrčený Jelen zkontroloval místnost přes hledí pistole, ale nezaznamenal žádný pohyb. Na dvojposteli s modrotiskovými duchnami ležela zčernalá mumie s rozšklebenými ústy, vyschlé ruce položené na peřině. Vedle ní na rozestlané polovině postele spočíval na boku tmavovlasý chlapec.

„A kurva!“ uniklo Jelenovi a svezl ruku se zbraní podél těla.

Benedikt chtěl chlapci změřit tep, ale už pouhým pohledem na klidně oddychující hrudník poznal, že je v pořádku. Vedle dítěte ležela dřevěná tabulka pokreslená vějířem písmen, číslic a slovy YES, NO a GOOD BYE.

„Sakra,“ vyšlo z Benediktových úst.

Jelen obešel postel s mrtvolou a vyhlédl z okna, částečně se stále kryl za zárubněmi. V koruně rozložité třešně visel muž a škubal nohama. Větev pod jeho vahou náhle praskla a tělo s rachotem dopadlo na zem.

„Do prdele!" vykřikl Jelen, vrhl se zpátky ke schodům a sjel po nich jako namydlený blesk.

Benedikt vzal do náručí chlapce. Ucítil z jeho dechu závan éteru a opatrně ho snesl dolů. Obešel chatku a sledoval kapitána Jelena, jak se sklání nad Hroudou, který se svíjel v křečích na zemi. Sípal, u úst krev, oči vytřeštěné. Ačkoli policista smyčku pohotově uvolnil a vyčistil dýchací cesty, muž se stále nemohl nadechnout.

„Asi si rozdrtil chrupavku," zjistil Jelen pohmatem. „Upadne do šoku. Do kravský prdele! Potřebuju něco ostrýho a nějakou trubičku, brčko nebo něco, sakra. Kluka polož na zem a vrať se do chaty, jestli tam něco není!"

Benedikt opatrně položil chlapce na místo bez kopřiv, ale zpět do chaty nepospíchal. Hmátl do kalhot a podal Jelenovi kostěnou rituální dýku a propisku s logem TGIC.

„Bude tohle stačit?"

„Bude muset, jinak natáhne bačkory."

Jelen si nástroje dvakrát neprohlížel, odšroubovával spodní díl propisky a pomocí krátkého řezu pod chrupavku ji vsunul muži do krku. Kurz první pomoci absolvoval už dávno, ale doufal, že tohle si ještě pamatuje dobře.

„Nemyslím si, že stojí za zachraňování."

„To si taky nemyslím, ale když ho nechám chcípnout, budu mít průser," zhodnotil Jelen svoje snažení. „Vezmi kluka dolů a počkej na zdravotníky. Jestli ho omámil

nějakou chemií, mohl ho tím otrávit. Únosci na správné dávkování serou," přikázal Jelen.

Benedikt bez odmlouvání poslechl a znovu vzal dítě do náruče. Chlapec mu připadal lehký a křehký jako zraněný ptáček. Udělal sotva pár kroků z kopce dolů, když ho zastavil hlas démona.

Pojď se mnou, pokynul Rudyho stín, postávající u kmene třešně.

„Kam?"

Za humna, je to pár metrů. Honem.

Benedikt démona následoval. Rudy ho vedl na mírnou vyvýšeninu, kde začínal lán zralé pšenice. Ukázal směrem k rudě se lesknoucímu horizontu. Benedikt stěží rozeznal postavu přebíhající přes most nad silničním obchvatem. Měla bílé tílko, džínové šortky a světlé vlasy. Těžký zelený batoh na zádech ji stahoval do předklonu. Utíkala k autobusové zastávce. Právě k ní přijížděl autobus vracející se do centra Brodu. Postava nastoupila.

Pomáhala Hroudovi. Byla tady s ním. Utekla těsně před tím, než jste dorazili. Ucítil jsem její stopu v záhrobí, zkoušel jsem ji sledovat, ale nedokázal jsem to. Jako by mezi námi… vymazala prostor. Nepřipadá ti to povědomé?

„Je to stejná osoba jako na zámku v Odravách?!" pochopil Benedikt. „Ale kdo to je? Viděl jsi ji?"

Vůbec. Nedokázal jsem ji rozeznat. Jako by měla masku. Jsem z toho zmatenej.

„To nejsi sám."

Benedikt by se rád pustil do pronásledování, ale do jedoucího autobusu se nikdy nepřemisťoval a s dítětem v náručí se pravděpodobnost, že autobus dožene, snižovala na minimum.

Vrátil se zarostlou zahradou a spěšně sešel dolů k pódiu vstříc záchranářům.

BUS

III

Nemocniční koridor byl tichý. Benedikt ho systematicky čistil od všech nepříjemných zážitků a neklidných duchů. Strašlivě se mu nechtělo, ale pochopil, že to jinak nepůjde. Pracoval ve svém volném čase, zdarma. Vymítání ho stálo spoustu sil, ale hrozilo, že si Zuzanu v nemocnici nechají po celou dobu těhotenství, a tak si řekl, že nemá smysl dál váhat.

Nejprve vyčistil její pokoj, zapudil příšernou věc krčící se pod umyvadlem. Pak ze sesterny vyhnal démona ošklivé polednice. Došlo i na chlapíka s ránou na lebce, který posedával na příjmu na jipce už od loňského podzimu.

Duchové na Benedikta vyhlíželi i z operačních sálů. Chytil několik krysích démonků na dvoře polikliniky a jednoho prastarého běsa z doby, kdy tu budovy nemocnice ještě nestály. Nepřipomínal ani zvíře, ani člověka, spíš kombinaci obojího, z níž nešlo rozeznat, jak vlastně vznikl. Vypadal jako něco, co obývalo Moravský Brod snad za doby ledové.

Každá návštěva nemocnice Benedikta vyčerpala jako dvanáctihodinová směna pro pojišťovnu. Dobře si uvědomoval, že to je svým způsobem sisyfovská práce, protože nemocnice láká další a další přízraky a neblahé události, ale dělal to kvůli Zuzaně, pro ni, aby se cítila dobře, brzy se uzdravila a mohla konečně domů.

Domů.

Rodina bude potřebovat bezpečný domov, zamýšlel se právě v okamžiku, kdy do něj málem vrazil kapitán Jelen.

„Co ty tady?“ zeptali se jednohlasně.

„Chodím sem každý den,“ vysvětlil Benedikt. „Téměř. Včera jsem vynechal.“

„Pořád tu je? Jak se jí vede?“

„Fyzicky líp, chtěla by co nejdřív vypadnout. A ty jsi tu proč?“

„Hrouda exnul,“ oznámil kapitán Jelen. „Byl naživu ještě pár hodin potom, co ho odvezli, ale v noci měl zástavu srdce. Doktor to svedl na komplikace. Hrouda měl nadváhu a neléčenou zlomeninu kotníku. Vysral se na ošetření, tak si tím zadělal na otravu krve… Vlastně už hnil zaživa. Ten pokus o oběšení znamenal poslední hřebíček do jeho rakve. Jsem strašně naštvanej. Jak si mohl dovolit umřít, když jsem se tak snažil, a navíc jsem ho ani nestačil vyslechnout?!“

„Nic neřekl?“

„Ne. Převezli ho na pitevnu. Bene, když už jsi tady, co kdybys…“

„Vím, co budeš chtít.“ Benedikt se zatvářil kysele.

„Jo. Já zase vím, co mi řekneš. Že může být dávno v luftě. Ale mohl bys to aspoň zkusit.“

„No jo, co mám s tebou dělat,“ povzdychl si Benedikt. „Na kterém pokoji ležel?“

„Ukážu ti. A kdyby tam nebyl, domluvím se s patologem, že nám nebožtíka aspoň ukáže.“

* * *

„Přišel jsi na něco?“ zeptal se Jelen, když vyšli z pitevny.

„Čerstvé duše se v záhrobí rychle ztratí. I když jsem viděl zbytek spojení, nedokázal jsem s ním navázat kontakt.“

„Co se dá dělat. Není každý den posvícení. Ale na druhou stranu mi Hroudy líto není. Možná je nakonec dobře, že nemáme jeho výpověď. Jestli chtěl kluka zneužít, nejsem na jeho pohnutky ani zvědavý," řekl policista.

„Já ano. Myslím, že o zneužití Hroudovi nešlo. Ne o pohlavní. Já bych se bál něčeho jiného. Všiml sis té ouija desky?"

„Všiml jsem si, že tam měl deskovku," zašklebil se Jelen. „Hrouda si hrál na vymítače amatéra?"

„Ouija deska není na vymítání duchů, je na jejich přivolávání," opravil ho Benedikt.

„Tfuj," odplivl si Jelen přes rameno. „Máš ji taky doma, předpokládám."

„Vlastně nemám. Já ji totiž nikdy nepotřeboval. Tahle věc ale dokáže být nebezpečná. Otvírá záhrobí i obyčejným lidem. Není to legrácka pro dívčí párty. Vím o případech, kdy si s ní nepoučení laikové dokázali vážně ublížit." A následný pobyt v péči psychiatrické léčebny Marianny Oranžské byl často to nejlepší, co se jim mohlo stát, probleskло Benediktovi hlavou. „Měl ouija desku, mrtvou matku a malé dítě. Podle mě se chystal na rituál nekromancie."

„Bene, já už viděl za svou kariéru ledacos, ale tohle… hnus," otřepal se Jelen, jako by ze sebe shazoval neviditelné mravence.

„Stihli jste porovnat jeho otisky?" navrhl Benedikt.

„Myslíš s jinými únosy dětí?"

„Myslím s případem krádeže na zámku Odravy."

„Proč zrovna s tím?" podivil se kapitán Jelen.

„Intuice. Ale předpokládám, že knihu, kterou tam ukradli, jste u něj nenašli."

„Že by Hrouda ze zámku ukradl knížku o spiritismu a pak s její pomocí chtěl na tom klukovi dělat nějaký